

[Per Hækkerup.]

letsindigt at slække på dette, uden at andre forudsætninger var skabt. Men vi siger: dette er ikke tilstrækkeligt, og vi vil derfor foreslå og bede om tilslutning til, som vi har gjort det gang på gang her i salen, men er blevet pure afvist af regeringen, at man nu forsøger på at få skabt en planmæssig ordning af vores økonomiske politik, at man med det, der med et fint udtryk kaldes styring, prøver på at få bragt balance i vores økonomiske udvikling.

Vi erkender, at kapitaldannelsen i Danmark er for knap. Vi har derfor positive forslag til, hvorledes man kan forøge den. Vi mener, det hensigtsmæssigt kan gøres, hvis man gennemfører et forslag, der bygger på de synspunkter, som er nedlagt i LOs forslag om økonomisk demokrati, som indeholder et incitament til lønmodtagernes opsparingsdeltagelse, og hvis man gør det på en måde, som samtidig sikrer det, man kalder nærdemokratiet på arbejdspladsen. Vi tror, der herigennem kan tilføres vort for knappe kapitalmarked øgede midler. Vi tror, at hvis man kan føre en politik, der bremser prisstigningstendenserne, standser inflationen, som det så populært hedder, vil derigennem tilliden til, at de penge, man sparer op, nogenlunde beholder deres værdi, vokse tilstrækkeligt til, at den private opsparing stimuleres. Vi vil gerne overveje, på hvilken måde man sådan kan stimulere opsparingen, men man skal ikke tro, at vi fra socialdemokratiets side vil være med til at lave en form for opmuntring af opsparingen, som betyder, at de, der i forvejen har opsparat midler, kan opnå skattebegunstigelse ved at flytte deres sparemidler fra én konto til en anden, eller at man kun begunstiger de borgere, der har en indtægt af en sådan størrelse, at de har en spareevne, og sådan, at de, der ikke har spareevnen, kommer til at betale det skattnedslag, der fremmer en sådan opsparing.

Vi vil altså ikke lave opsparingsordninger, der har social skævhed, men vi er villige til

at overveje opsparingsordninger på det grundlag, jeg har nævnt.

Vi må dernæst konstatere, som vi har gjort det igen og igen under vore diskussioner her, at når kapitaldannelsen i Danmark er for knap, ja, så kan man naturligvis i en vis tid låne i udlandet, men når gælden bliver alt for stor, lukkes de kilder til. I den forbindelse vil jeg gerne sige, at en vigtig bestanddel ved lånene i udlandet efter vor opfattelse ville være at få ændret sammensætningen af låntagningen i udlandet — og det har vi også tanker om — sådan at den korte gæld blev reduceret og erstattet af en længere gæld. Det ville gøre vores følsomhed over for valutariske og andre svingninger i omverdenen mindre. Men vi kan ikke fortsat løse vort eget industrialiseringsproblem, vor egen omdannelse af vort økonomiske apparat i Danmark, ved at låne i udlandet. Vi er et af verdens rigeste lande, og derfor skal vi ikke tro, at man vil blive ved med at gøre det.

Men kan vi ikke låne i udlandet, og må vi regne med, at foranstaltningerne til at forøge opsparingen i hvert fald tager nogen tid, så må vi spørge os selv, hvordan vi skal disponere over den knappe kapital, vi har til rådighed. Da problemet er at få fremmet eksporten og hæmmet importen, må det være rigtigt, at man forbeholder den knappe kapital for de områder, der først og fremmest kan løse vort betalingsbalanceproblem.

Vi siger derfor: det, der må til, er en samlet planmæssig tilrettelæggelse af de økonomiske aktiviteter i Danmark. Det må omfatte staten. Det må omfatte amterne. Det må omfatte kommunerne. Det må omfatte det private erhvervsliv. Vi foreslår derfor, at man får en samlet styring af det ved oprettelse af et kapitalmarkedsråd, som ved at give generelle retningslinjer for investeringerne kan være med til at kanalisere den knappe kapital over i de områder, hvor det giver den største virkning på vores betalingsbalance. Det er os uforståeligt, at regeringen ikke kan indse, at det er nødvendigt,